

ZÁPLAVA v života

Text: Lucie Drdová – Foto: Fondation Beyeler

Uprostřed venkovské krajiny mezi poli a loukami se nedaleko švýcarské Basileje nachází slavná Fondation Beyeler. Ikonická architektura Renza Piana souzní s okolím. Každá návštěva mi vždy působila čistou radostí. Pravidelně jsem se v polovině června těšila nejen na Art Basel, ale také na chvíli, kdy si tady v zahradě muzea sednu do trávy. Poblíž květinového stěněte od Jeffa Koonse nebo abstrahujícího objektu připomínajícího větrem napnutou plachtu od Ellswortha Kellyho.

Letošní jarní „výstava“ Olafura Eliassona (*1976), která právě probíhá, je kolektivním experimentem, který výrazně posouvá chápání o propojení umění, přírody, instituce a života. Ambiciózní projekt proměňuje obecnou představu muzea jako místa pro prezentaci umění. Výstavní prostory, které jindy dbají na dodržení striktních teplot-

ních, vlhkostních nebo světelných podmínek, se otevírají okolní přírodě. Eliasson doslova vpustil elementy vody, větru a živé organismy dovnitř a návštěvníci se bez omezení mohou dnem i nocí procházet muzejní krajinou.

Původem dánsko-islandský umělec se ve své tvorbě od raných 90. let zabývá lidským vnímáním a kognitivními a kulturními podmínkami, které jej podmiňují. Podle vlastních slov se náš život „probouzí“ skrze aktivní setkání s ním, respektive jeho percepce. Eliasson na svých rozsáhlých a ojedinelých projektech pracuje s předními biology, antropology nebo filozofy. Stejně jako v tomto případě, kdy odkrývá důležitost uvědomění si, že přírodní a kulturní krajina je jedna nedělitelná entita.

Projekt s názvem Life podněcuje návštěvníky, aby plně zapojili své smysly. Při procházení volným prostorem vybízí vůně

leknínů a kapradin, zvuky okolí a drobných organismů i vlhkost vzduchu k intenzivnějšímu prožitku uměleckého díla. Ačkoli by se mohlo zdát, že prvotním dojmem z celé instalace je „invaze“ přírody do útrob muzea, stejně důležitým aspektem je její „sochařská“ kvalita. Světle zelená voda je smíchána s netoxickou barvou, která zdůrazňuje její přítomnost uvnitř výstavních sálů.

Tento futuristický model krajiny se neustále proměňuje v čase, což je další podstatná charakteristika Eliassonova díla – je to kontinuální transformace, stejně jako lidský věk. Po více než roce, který nejen mě přiměl využívat virtuální způsob komunikace, nabízí tato výstava konečně intenzivní zážitek plný emocí a interakcí s ostatními návštěvníky.

Autorka je historičkou umění a galeristkou, www.drdovagallery.com